

niejszego artykułu w stosunku do poszczególnych kategorii robotników sezonowych i poszczególnych miejscowości".

2) Ust. 4 art. 5 uchyla się.

3) Art. 38 otrzymuje brzmienie następujące:

„Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu ma prawo na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia wydawać zarządzenia, określające warunki zaliczenia czasu pozostawania w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, wymienionych w ust. 1 art. 1 ustawy, a położonych zagranicą, do czasokresu 20 tygodni, ustanowionego w ust. 1 art. 2 ustawy, oraz wydawać zarządzenia, przedłużające ustanowiony w tymże ust. 1 art. 2 ustawy miesięczny okres dla zgłoszenia roszczeń do świadczeń.

W odniesieniu do obywateli państw obcych, zamieszkałych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, przepis powyższy ma zastosowanie przy zachowaniu zasady wzajemności".

**Art. 2.** Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Przemysłu i Handlu.

**Art. 3.** Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 25 stycznia 1929 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Grodyński*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

## 236.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

### U S T A W A

z dnia 23 marca 1929 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364).

**Art. 1.** Art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych uzupełnia się przez dodanie na końcu tego artykułu ustępu treści następującej:

„W czasie sześciu dni, poprzedzających wigilję Bożego Narodzenia i Wielką Sobotę, na podstawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz Przemysłu i Handlu godziny handlu mogą być przedłużone z zachowaniem postanowień ustawodaw-

stwa ochrony pracy w dni powszednie o dwie godziny, nie dłużej jednak niż do godziny 21-ej. W przypadającej w tym okresie niedziele dozwolone jest wykonywanie handlu od godziny 13-ej do 18-ej.

Rozporządzenie to będzie równoznaczne z udzieleniem zezwolenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej na pracę w ciągu nadliczbowych godzin otwarcia sklepów w myśl art. 6 p. b) ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7)."

**Art. 2.** Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz Przemysłu i Handlu.

**Art. 3.** Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

## 237.

### ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 lutego 1929 r.

wydane: co do punktów 7 — 9 oraz 11 § 1 oraz co do ustępu drugiego § 6 w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości; co do punktu 13 § 1 w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Reform Rolnych; co do punktu 15 § 1 w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Reform Rolnych i Robót Publicznych; co do punktu 25 § 1 w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości oraz Przemysłu i Handlu; co do punktu 14 § 1 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych; co do punktu 18 § 1 w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej; co do punktów 19 i 20 § 1 w porozumieniu z Ministrem Komunikacji; co do punktów 27, 31 i 33 § 1 w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych; co do punktów 29 i 30 § 1 w porozumieniu z Ministrem Poczty i Telegrafów; co do punktu 34 § 1 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu — a zmieniające rozporządzenie wykonawcze do ustawy o opłatach stemplowych.

Na podstawie ustępu drugiego art. 176 oraz artykułu 177 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), art. 5 i 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 listopada 1927 r. o popieraniu naftowego ruchu wiertniczego (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 885) oraz na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. w sprawie opłaty stemplowej od pism, stwierdzających kupno nieru-

chomości przez instytucje, upoważnione do parcelacji (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 126) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie z dnia 20 listopada 1926 r., zawierające przepisy wykonawcze do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713) — zmienione i uzupełnione rozporządzeniami: z dnia 28 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 84), z dnia 17 lutego 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 113), z dnia 17 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 274), z dnia 31 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 303), z dnia 28 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 865; § 5), z dnia 30 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 827; § 3), z dnia 3 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 913; § 34), z dnia 15 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 914), z dnia 9 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 4, poz. 29), z dnia 30 listopada 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 897) i z dnia 20 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 919; § 17) — ulega następującym dalszym zmianom:

1) § 16 (§ 3 rozporządzenia z dnia 17 marca 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 274) otrzymuje brzmienie następujące: „Ilekcio w ustawie o opłatach stemplowych lub w rozporządzeniu niniejszem jest mowa o „urzędzie skarbowym“, są do wykonywania odnośnych czynności powołane: urzędy opłat stemplowych w Bydgoszczy, Katowicach, Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Warszawie i Wilnie, urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych dla miast: Białegostoku, Grudziądza, Lublina, Równego i Włocławka, urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych na miasto Częstochowę I, urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych dla gmin powiatu warszawskiego, położonych po lewej stronie Wisły, oraz urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych, mające siedzibę poza wymienionymi czterem miastami z wyjątkiem urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Pucku.

Terytorjalny zakres działania urzędu opłat stemplowych w Katowicach obejmuje miasto Katowice oraz tę część powiatu katowickiego, która znajduje się poza terytorjalnym zakresem działania urzędów skarbowych w Mysłowicach i Siemianowicach.

Terytorjalny zakres działania urzędu opłat stemplowych w Warszawie obejmuje miasto Warszawę. Terytorjalny zakres działania „Urzędu Skarbowego Podatków i Opłat Skarbowych dla gmin powiatu warszawskiego, położonych po lewej stronie Wisły“ obejmuje (w dziedzinie opłat stemplowych oraz opodatkowania spadków i darowizn) powiat warszawski.

Terytorjalny zakres działania innych urzędów opłat stemplowych, jak również wymienionych wyżej urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych, mających siedzibę w Białymstoku, Częstochowie, Grudziądzu, Lublinie, Równem i Włocławku, obejmuje (w dziedzinie opłat stemplowych oraz opodatkowania spadków i darowizn) obszar miasta, w którym dany urząd ma siedzibę, a nadto terytorjalny zakres działania starostwa powiatowego, które ma siedzibę w temże mieście.

Terytorjalny zakres działania urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Wejherowie

obejmuje (w dziedzinie opłat stemplowych oraz opodatkowania spadków i darowizn) powiaty wejherowski i pucki“.

2) W § 21 ustęp pierwszy uzupełnia się następującym zdaniem drugim: „Znaczkii stemplowe sprzedają nadto urzędy celne“.

W tymże paragrafie, w ustępie ostatnim, po wyrazie „zezwoienie“ wstawia się wyrazy „osobie fizycznej“.

3) W ustępie ostatnim § 41 część druga zdania pierwszego (po średniku) otrzymuje brzmienie następujące: „stwierdzenie to ma być zaopatrzone w podpis osoby, która je umieściła“.

4) Ustęp drugi § 43 otrzymuje brzmienie następujące: „Podatnik, prowadzący rejestr, ma każde pismo, względnie każdą czynność prawną, podlegającą uiszczeniu bezpośredniemu, zapisać do rejestru najpóźniej do 10 dnia po upływie tego miesiąca, w którym pismo, względnie czynność prawną, zostały sporządzone przez podatnika lub w którym podatnik otrzymał pismo, podlegające uiszczeniu bezpośredniemu, a sporządzone nie przez podatnika, ale przez inną osobę“.

W tymże § 43 ustęp ostatni otrzymuje brzmienie następujące: „Podatnik ma po zapisaniu do rejestru wszystkich pism, względnie czynności prawnych, za dany miesiąc podsumować kwoty opłat, a sumę, w ten sposób obliczoną, wnieść do kasy skarbowej w terminie, podanym w ustępie drugim niniejszego paragrafu. Wpłata za każdy miesiąc ma obejmować wszystkie te opłaty, które w myśl ustępu drugiego niniejszego paragrafu należało zapisać do części rejestru, obejmującej dany miesiąc“.

5) W § 44 zmienia się: w ustępie pierwszym wyraz „okres“ na wyraz „miesiąc“, a w ustępie drugim wyraz „półmiesięcznej“ na „miesięcznej“.

6) § 46 uzupełnia się następującym ustępem końcowym: „Pokwitowania komornego (punkt 3) nie muszą być wydawane z ksiąg grzbietowych, lecz mogą być sporządzane w inny sposób, jeżeli ilość lokatorów w danym domu nie przewyższa dziesięciu, względnie (co do pokwitowań komornego dla sublokatorów), jeżeli ilość sublokatorów w danym mieszkaniu wynosi nie więcej niż dziesięć“.

7) § 54 a (§ 5 rozporządzenia z dnia 17 marca 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 274) otrzymuje brzmienie następujące:

„Notariusz może wykonać czynność urzędową (art. 27, punkty 1 i 2) mimo nieuiszczenia opłaty stemplowej lub uiszczenia jej tylko w części, jeżeli opłata należy się od pisma, wymienionego w art. 52 albo w punktach 2 lub 3 art. 53, stwierdzającego umowę między małżonkami albo krewnymi lub powinowatymi w linii prostej albo między rodzeństwem, a z zachodzących okoliczności wynika, że niezwłoczne uiszczenie opłaty jest niemożliwe i że uzależnienie czynności urzędowej od uiszczenia opłaty (art. 28, ustęp drugi) może udaremnić tę czynność ze względu na grożące jednemu z kontrahentów niebezpieczeństwo życia.

W przypadkach powyższych strony są obowiązane uiszczyć opłatę stemplową, wymierzoną przez notariusza (lub nieuiszczoną resztę tej opłaty) w ciągu trzech tygodni od dnia sporządzenia pisma, stwier-

dzającego umowę. Opłatę należy wnieść do kasy skarbowej, w której okręgu notariusz ma siedzibę, przy deklaracji według wzoru 2; w tej deklaracji należy po wyrazie „od” dokładnie określić umowę, wymieniając imiona i nazwiska stron, przedmiot umowy, jej datę oraz nr. repertorium notariusza. Nieuiszczenie opłaty w ciągu pięciu tygodni od dnia sporządzenia pisma, stwierdzającego umowę, powoduje obowiązek uiszczenia kary za zwłokę (ustawa z dnia 31 lipca 1924 r., Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721).

Notariusz ma zwrócić uwagę stron na obowiązek określony w ustępie poprzednim i udzielenie tego pouczenia stwierdzić w tekście aktu notarialnego”.

8) Punkt „d” § 55 (§ 6 rozporządzenia z dnia 17 marca 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 274) otrzymuje brzmienie następujące: „gdy władza skarbowa zezwoliła na odroczenie płatności całej opłaty albo na uiszczenie pierwszej raty dopiero w pewien czas po sporządzeniu pisma (art. 177), jak również w przypadkach przewidzianych w § 54 a, w ustępie drugim § 100 oraz w § 146 a”.

9) Zdanie drugie § 64 (§ 7 rozporządzenia z dnia 17 marca 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 274) otrzymuje brzmienie następujące: „Notariusz ma przysyłać odpisy — w powyższych terminach — również w przypadkach, wymienionych w § 54 a, w ustępie drugim § 100 oraz w §§ 106 a i 146 a”.

10) W § 78, w punkcie 1, po wyrazach „w innych urzędach państwowych” wstawia się wyrazy: „w zakładach i przedsiębiorstwach państwowych”.

11) § 79 uzupełnia się następującym ustępem końcowym: „przy kontroli u notariusza — jeżeli zakwestjonowane pismo nie jest aktem notarialnym i notariusz nie posiada odpisu — umieszcza się adnotację w repertorium”.

12) W § 86 punkt c) uzupełnia się następującym zdaniem drugim: „petent ma w razie wątpliwości udowodnić, że blankiet urzędowy, przedstawiony do wymiany, zawierał — już w chwili zaopatrzenia go w podpis — tekst wekslu trasowanego, płatnego na własne zlecenie wystawcy lub na jego rzecz, oraz, że podpis, umieszczony na wekslu, jest podpisem wystawcy”.

13) § 100 otrzymuje brzmienie następujące: „Na mocy punktu 3 artykułu 54 są wolne od opłaty:

- a) orzeczenia okręgowej komisji ziemskiej, zatwierdzające projekt scalenia (art. 35 ustawy o scalaniu gruntów, Dz. U. R. P. z 1927 r., Nr. 92, poz. 833);
- b) ugody, dotyczące się gruntów, położonych na obszarze scalenia, zatwierdzone przez komisje ziemskie w toku postępowania scaleniowego (art. 9 i 44 powołanej ustawy);
- c) pisma, stwierdzające umowy o zamianę gruntów celem sprostowania granic albo celem zapewnienia dogodnych dojazdów lub usunięcia t. zw. enklaw i szachownic (art. 22 punkt „g” powołanej ustawy oraz art. 47, punkt „a” ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1);
- d) pisma, stwierdzające umowę, na mocy której uczestnik scalenia celem powiększenia

swego gospodarstwa karłowatego kupuje działkę lub jej część od innego uczestnika scalenia, przenoszącego się na osadę, nabytą gdzieindziej z parcelacji (art. 14, cz. 2, powołanej ustawy o scalaniu gruntów); natomiast podlegają opłacie w wysokości 1%, przewidzianej w ustępie trzecim art. 58 — pisma, stwierdzające umowę, na mocy której uczestnik scalenia celem uzupełnienia swego gospodarstwa karłowatego lub niepełnorolnego nabywa działkę drogą parcelacji zgodnie z postanowieniami ustawy o wykonaniu reformy rolnej (art. 7, cz. 2 oraz art. 16, cz. 2, powołanej ustawy o scalaniu gruntów);

e) układy dobrowolne i orzeczenia, ustanawiające wynagrodzenie wzamian za zniesienie serwitutów;

f) układy dobrowolne i orzeczenia, dotyczące zamiany gruntów włościańskich w b. zabrze rosyjskim, a podlegające zatwierdzeniu przez władze ziemskie.

Celem zastosowania punktu d) niniejszego paragrafu notariusz, mający siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, jak również sąd, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, ma sporządzić bez wymierzenia opłaty stemplowej akt, stwierdzający umowę o kupno działki, w razie przedstawienia przez strony zaświadczenia powiatowego urzędu ziemskiego, że kupno ma na celu powiększenie gospodarstwa karłowatego, znajdującego się na prawomocnie ustalonym obszarze scalenia (art. 17 i 18 powołanej ustawy o scalaniu gruntów), oraz, że zarówno sprzedawca jak kupujący są uczestnikami scalenia. Notariusz względnie sekretarjat sądowy, przesyła urzędowi skarbowemu uwierzytelniony odpis takiego aktu wraz z wyżej wymienionym zaświadczeniem powiatowego urzędu ziemskiego.

Notariusz, względnie sąd, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, ma w razie złożenia przez strony zaświadczenia, wymienionego w ustępie poprzednim, przesyłać to zaświadczenie urzędowi skarbowemu wraz z odpisem, o którym mowa w art. 29, względnie 31 (ustępie przedostatnim); zaświadczenie to może też być złożone przez strony bezpośrednio urzędowi skarbowemu.

Okręgowy urząd ziemski zawiadamia o każdym prawomocnym zatwierdzeniu projektu scalenia (art. 36 ustawy o scalaniu gruntów) jak również o każdym odrzuceniu projektu scalenia (art. 35 tejże ustawy), ten urząd skarbowy, w którego okręgu znajduje się obszar scalenia. W przypadku zatwierdzenia projektu urzędowi skarbowemu przesyła okręgowemu urzędowi ziemskiemu wszystkie zaświadczenia powiatowego urzędu ziemskiego, wymienione w dwóch poprzednich ustępach niniejszego paragrafu, a dotyczące się danego obszaru scalenia; okręgowy urząd ziemski stwierdza na każdym zaświadczeniu, czy wymienione w niem powiększenie gospodarstwa karłowatego jest objęte zatwierdzonym projektem scalenia.

W przypadku odrzucenia projektu scalenia, jak również, gdy powiększenie gospodarstwa karłowate-

go nie zostało objęte prawomocnie zatwierdzonym projektem scalenia, urząd skarbowy wymierza opłatę stemplową zapomocą nakazu płatniczego (art. 33 ustęp ostatni)."

14) § 02 otrzymuje brzmienie następujące: „Warunki uwolnienia, przewidzianego w punkcie 6 lub 7 artykułu 54, mają być udowodnione zaświadczeniem właściwej władzy, sprawującej nadzór nad budownictwem (art. 382 — 393 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli, Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202). Zaświadczenie ma stwierdzić:

- a) o ile chodzi o budynek niewykończony (punkt 6): datę rozpoczęcia robót technicznych celem położenia fundamentów;
- b) o ile chodzi o nową budowlę (punkt 7): datę, w której zaczęto budynku używać.

Zaświadczenie lub jego odpis uwierzytelniony ma pozostać w aktach notariusza (art. 27), względnie sądu (art. 30, punkty 3 i 4); jeżeli zaświadczenie przedstawiono w drodze odwołania (art. 46), to ma pozostać w aktach władzy skarbowej przy odwołaniu. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, w przypadkach, w których notariusz (art. 29) lub sąd (art. 31, ustęp przedostatni) przesyłają urzędowi skarbowemu odpis umowy, należy zaświadczenie, o którym mowa w poprzednich ustępach niniejszego paragrafu, złożyć notariuszowi, względnie sądowi; notariusz względnie sąd, przesyłają zaświadczenie urzędowi skarbowemu przy odpisie umowy; strona może też złożyć zaświadczenie bezpośrednio urzędowi skarbowemu."

15) Po § 106 umieszcza się następujące §§ 106a, 106b i 106c:

„§ 106a. Celem zastosowania drugiego zdania ustępu przedostatniego artykułu 58 (art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 126) należy — o ile chodzi o nieruchomości ziemskie — przedstawić organowi, właściwemu do wymierzenia opłaty stemplowej (art. 17) zezwolenie na nabycie nieruchomości, udzielone przez prezesa okręgowego urzędu ziemskiego w myśl § 7 (ustępu 3) rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 19 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 229), a zawierające zastrzeżenie, że w razie niewykonania parcelacji w terminie, oznaczonym w zezwoleniu na parcelację, ma być dopłacona różnica między kwotą, obliczoną według stawki, przewidzianej w ustępie pierwszym art. 58, a obliczoną według stawki ulgowej, przewidzianej w ustępie przedostatnim tegoż artykułu. Organ, właściwy do wymierzenia opłaty stemplowej, wymierza opłatę według stawki, przewidzianej w ustępie pierwszym art. 58, pobiera jednak (art. 28 ustęp pierwszy) — względnie poleca pobrać (art. 24 punkt „b”; art. 31, ustęp pierwszy) — tylko kwotę, obliczoną według stawki ulgowej; reszta ulega odroczeniu od dnia, w którym upłyną dwa miesiące po terminie wykonania parcelacji, oznaczonym w zezwoleniu na parcelację. Kwota odroczonej ulega umorzeniu w razie przedstawienia urzędowi skarbowemu — przed upływem terminu odroczenia — świadectwa okręgowego urzędu ziemskiego, stwierdzającego wykonanie parcelacji."

„§ 106b. W przypadku kupna terenu budowlanego (art. 53 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) przez osobę prawną, która na mocy swego statutu lub na mocy umowy, normującej jej ustrój, jest uprawniona do zawodowego wykonywania parcelacji, organ, właściwy do wymierzenia opłaty stemplowej, wymierza ją według stawki, przewidzianej w ustępie pierwszym art. 58, pobiera jednak, względnie poleca pobrać, tylko kwotę, obliczoną według stawki, podanej w ustępie przedostatnim tegoż artykułu, jeżeli:

1) przedstawiono: a) bądź zatwierdzony plan parcelacji (art. 52 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej), uzupełniony decyzją właściwej władzy, wymienionej w art. 57 tegoż rozporządzenia, wydaną na wniosek strony, a oznaczającą termin, do którego parcelacja ma być wykonana pod rygorem utraty prawa do korzystania ze stawki ulgowej, przewidzianej w ustępie przedostatnim art. 58, b) bądź plan parcelacji jeszcze niezatwierdzony, ale zaopatrzonej w zaświadczenie właściwej władzy — wydane nie wcześniej niż dwa tygodnie przed datą kontraktu kupna, od którego zostaje wymierzona opłata — o zawieszeniu rozpatrzenia planu (art. 58 tegoż rozporządzenia) — i jeżeli zarazem:

2) z planu parcelacji wynika, że cały teren — poza obszarem, przeznaczonym na cele użyteczności publicznej, jak ulice, place, ogródki publiczne i t. p. — ma być podzielony na działki budowlane, a ilość tych działek wynosi co najmniej pięć.

Termin, o którym mowa pod „a”, nie może wynosić więcej niż trzy lata od daty decyzji, oznaczającej termin. W zaświadczeniu, o którym mowa pod „b”, ma być wymieniona data zgłoszenia planu parcelacji. W przypadku, wymienionym wyżej pod „a”, reszta, niepobrana przez organ, właściwy do wymierzenia opłaty stemplowej, ulega odroczeniu do dnia, w którym upłyną dwa miesiące po terminie wykonania parcelacji, oznaczonym w decyzji, o której mowa pod „a”. Ta kwota ulega umorzeniu w razie przedstawienia urzędowi skarbowemu — przed upływem terminu odroczenia — świadectwa właściwej władzy (art. 57 powołanego rozporządzenia z dnia 16 lutego 1928 r.), stwierdzającego całkowite wykonanie parcelacji zgodnie z warunkiem, podanym w punkcie 2.

W przypadku, wymienionym wyżej pod „b”, niepobrana reszta opłaty stemplowej ulega odroczeniu zasadniczo do dnia, w którym upłyną trzy lata od dnia zgłoszenia planu parcelacji. Jeżeli jednak przed upływem tego terminu właściwa władza odmówiła zatwierdzenia planu parcelacji, to termin, do którego opłata ulega odroczeniu, kończy się z upływem trzech miesięcy od uprawomocnienia się owej decyzji, względnie od daty orzeczenia, którym owa decyzja została uchylona. Jeżeli zaś przed upływem terminów, wymienionych w dwóch zdaniach poprzednich przedstawiono urzędowi skarbowemu dokumenty, wymienione pod „a” i przytem zatwierdzony plan parcelacji odpowiada warunkowi, podanemu w punkcie 2, to ma zastosowanie ustęp poprzedni niniejszego paragrafu."

„§ 106c. O ile kwota, której płatność została odroczonej na mocy § 106a lub § 106b, nie uległa

umorzeniu, to obie strony, które zawarły umowę (t. j. zbywca oraz instytucja uprawniona do parcelacji) mają uiścić tę kwotę przed upływem terminu odroczenia; nieuiszczenie w tym terminie spowoduje wymierzenie zapomocą nakazu płatniczego (art. 33, ustęp ostatni) kwoty należnej wraz z podwyżką w wysokości 5-krotnej (art. 42).

Notariusz, mający siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, jak również sekretariat sądu, mającego siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, przesyłają urzędowi skarbowemu uwierzytelniony odpis aktu, co do którego płatność części opłaty jest odroczone na mocy § 106a lub 105b, wraz z zezwoleniem na nabycie nieruchomości (§ 106a) względnie z dokumentami, wymienionymi w punkcie 1 § 106b. Notariusz, względnie sąd, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki, ma w razie złożenia przez strony dowodów, wyżej wymienionych, przesłać je urzędowi skarbowemu wraz z odpisem, o którym mowa w art. 29, względnie 31 (ustępie przedostatnim).

16) W § 107 zdanie drugie otrzymuje brzmienie następujące: „Do kolumny tej stosuje się przepisy o rejestrze, zawarte w §§ 42 — 45”.

17) § 117 otrzymuje brzmienie następujące: „Zapisanie do rejestru (§§ 43 i 116) ma nastąpić zasadniczo w części rejestru, obejmującej miesiąc, w którym nastąpiło przyjęcie oferty.

Jeżeli kontrahent, który ma zapisać umowę do rejestru, był oferentem, to zapisanie ma nastąpić w części rejestru, obejmującej miesiąc, w którym oferent otrzymał zawiadomienie o przyjęciu oferty, lub stwierdził w inny sposób, że oferta została przyjęta.

Gdy do rejestru ma być zapisane wykonanie umowy, zawartej między komisantem a komitentem (art. 75, ustęp trzeci), obowiązują zasady następujące:

a) jeżeli do uiszczenia opłaty jest obowiązany komisant, to ma wykonanie umowy zapisać do części rejestru, obejmującej miesiąc, w którym przyjął ofertę osoby trzeciej, względnie w którym otrzymał zawiadomienie o przyjęciu swojej oferty przez osobę trzecią (lub stwierdził w inny sposób, że osoba trzecia ofertę przyjęła);

b) jeżeli do uiszczenia opłaty obowiązany jest komitent, to ma wykonanie umowy zapisać do części rejestru, obejmującej miesiąc, w którym otrzymał zawiadomienie o zawarciu umowy z osobą trzecią.”

18) W § 122 cztery ostatnie ustępy otrzymują brzmienie następujące:

„Uiszczenie opłat, zapisanych do jednego zeszytu rejestru, ma nastąpić w dwóch ratach, a mianowicie: 1) sumę opłat, zapisanych do rejestru za dany miesiąc w tymże miesiącu, należy uiścić do 10 dnia miesiąca następnego, 2) sumę opłat, zapisanych do rejestru za dany miesiąc w miesiącu następnym (z powodu otrzymania wiadomości o odejściu okrętu lub ostornowaniu—dopiero w ostatnim dniu miesiąca danego albo po upływie tego miesiąca) należy uiścić do 10 dnia drugiego miesiąca następującego po danym miesiącu (np. opłaty, które do rejestru za styczeń zapisano dopiero w lutym, należy uiścić do dnia 10 marca).

W deklaracji według wzoru 2 (§ 44) należy po wyrazie „od” wpisać wyrazy „biletów okrętowych

(art. 92 ustawy o opłatach stemplowych); rata pierwsza” (względnie „druga”) „za miesiąc . . . 19 . . . r.”

W rejestrze należy — stosownie do postanowień, zawartych w poprzednich dwóch ustępach niniejszego paragrafu — dokonywać podsumowania dwukrotnie i obok każdej sumy wymienić w kolumnie 18 datę uiszczenia oraz pozycję dziennika przychodu, prowadzonego przez kasę skarbową.

Rejestr za każdy miesiąc, uzupełniony w sposób, podany w ustępie poprzednim, należy złożyć urzędowi skarbowemu (§ 16) najpóźniej w dniu 10 drugiego miesiąca, następującego po tym miesiącu, którego rejestr dotyczy. Pozycje rejestru, dotyczące się emigrantów, urząd skarbowy sprawdza przez porównanie z księgami i aktami urzędu emigracyjnego; przepis ten nie uchyla prawa urzędu emigracyjnego do badania pism i ksiąg przedsiębiorstwa okrętowego, w jego centrali i w zakładach filjalnych”.

19) § 123 otrzymuje brzmienie następujące: „Kolejowy list przewozowy, za którym nadano dwa lub więcej przedmiotów, podlega opłacie jednokrotnej. Opłata wynosi:

1) 10 gr. od każdego arkusza, jeżeli przesyłka jest:

- a) na kolejach normalnotorowych mniejsza niż półwagonowa;
- b) na kolejach wąskotorowych mniejsza, niż wagonowa;

2) 1 zł. od każdego arkusza, jeżeli przesyłka jest na kolejach normalnotorowych co najmniej półwagonowa, a na kolejach wąskotorowych wagonowa.

Za przesyłkę półwagonową uważa się na kolejach normalnotorowych tę, której waga wynosi 5.000 kg., a za wagonową na kolejach wąskotorowych tę, której waga wynosi 3.000 kg. (p. 2 części II-ej, taryfy towarowej kolei normalnotorowych, stanowiącej załącznik do Nr. 112 Dz. U. R. P. z 1927 r. oraz p. 2 części II-ej taryfy towarowej kolei wąskotorowych, stanowiącej załącznik do Nr. 22 poz. 201 Dz. U. R. P. z 1928 r.).

Opłacie jednokrotnej podlega także list przewozowy, za którym nadano na kolei wąskotorowej przesyłkę wagonową, załadowaną do dwu lub więcej wagonów (Cz. I taryfy towarowej kolei wąskotorowych Nr. 22 poz. 201, Dz. U. R. P. z 1928 r. str. 6, punkt „e” odchylen od art. 56 — w brzmieniu ustalonym w § 1, dziale A, rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 23 czerwca 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 602).

Opłacie w wysokości 10 gr., względnie 1 zł., podlega również każdy arkusz dodatkowy (§ 6 punkt 9d, regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych załączonego do Nr. 89, poz. 783 Dz. U. R. P. z 1928 r. oraz art. 6, § 6 punkt „e” Konwencji Międzynarodowej, ogłoszonej w Nr. 73, poz. 667 Dz. U. R. P. z 1928 r.).

Wtórnik listu przewozowego (§ 8 punkty 6 i 7 powołanego regulaminu przewozu) nie podlega opłacie (art. 93, ustęp drugi).

Do dokumentów kolejowych, wręczanych kolei przez wysyłającego i podlegających opłacie, nie mających jednak charakteru listu przewozowego, należą: wykaz co do przesyłki czasopism (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 128, poz. 913, str. 1757, punkt 8), wykaz

przesyłkowy na przewóz stały pieczywa (Część II taryfy towarowej kolei normalnotorowych—Dz. U. R. P. z 1927 r., Nr. 112, poz. 953, str. 14, punkt 62 lit. c) i list ekspresowy (Regulamin przewozu osób, bagażu i przesyłek ekspresowych, Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 89, poz. 783, § 52)".

20) § 124 uzupełnia się następującym ustępem końcowym: „Przepisy ustępu poprzedniego nie dotyczą się bezpośrednich listów przewozowych na przesyłki do stacji, położonych na obszarze Wolnego Miasta Gdańska”.

21) § 129 otrzymuje brzmienie następujące: „Wpłaty i wypłaty, wymienione w art. 96, są wolne od opłat — jako dokonywane z tytułu ubezpieczenia przymusowego lub z tytułu ubezpieczenia dobrowolnego, zawartego z instytucją ubezpieczeń przymusowych, powołaną do życia przez ustawę (art. 97, punkt 1), w przypadkach następujących:

1) w zakresie ubezpieczenia na wypadek choroby — gdy są dokonywane na mocy ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272), obowiązującej na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego (art. 103 powołanej ustawy oraz rozporządzenie z dnia 27 lipca 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 578)— w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w art. 8 i 13 powołanej ustawy — albo na mocy §§ 165 — 536 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem. str. 509), obowiązującej w górnośląskiej części województwa śląskiego — w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w §§ 176, 313 i 495 niem. ordynacji ubezpieczeniowej;

2) w zakresie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia i ubezpieczenia na wypadek braku pracy — gdy są dokonywane na mocy ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650), względnie na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911); powołane akty ustawodawcze obowiązują na całym obszarze Rzeczypospolitej (art. 40 ustawy i art. 170 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej);

3) w zakresie ubezpieczenia od wypadków — gdy są dokonywane: a) na mocy ustaw austriackich, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 148), a obowiązujących w myśl powołanej ustawy z r. 1924 na obszarze b. dzielnic austriackiej i rosyjskiej — w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w art. V i VI ustawy austriackiej z dnia 20 lipca 1894 r. (aust. Dz. P. P. Nr. 168), jak również w przypadku, gdy zrzeczenie przedsiębiorców, wymienione w § 58 ustawy austriackiej z dnia 28 grudnia 1887 r. (aust. Dz. P. P. Nr. 1 z 1888 r.) przyrzeka drogą umowy korzyści, przewyższające minimum ustawowe; b) na mocy §§ 537 — 1225 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem., str. 509), obowiązującej na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego—w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w §§ 550 — 552, 927 — 929, 1061 i 1064 niem. ordynacji ubezpieczeniowej; c) na mocy ustawy z dnia 8 listopada 1921 r. w przedmiocie zaopatrzenia pracowników polskich kolei pań-

stwowych w b. zaborze austriackim w razie nieszczęśliwych wypadków (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 2, poz. 5); d) na mocy ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. w sprawie uzupełnienia odszkodowania osób dotkniętych skutkami nieszczęśliwych wypadków przy pracy w b. dzielnicy rosyjskiej lub na wychodźstwie w Rosji (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 892);

4) w zakresie ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do pracy oraz ubezpieczenia członków rodziny na wypadek śmierci ubezpieczonego:

a) na obszarze b. dzielnicy austriackiej na mocy ustawy z dnia 28 lipca 1889 r. o bractwach górniczych (aust. Dz. P. P. Nr. 127) wraz z późniejszymi jej zmianami i uzupełnieniami, w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 339), w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w § 11 tej ustawy;

b) na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego — na mocy §§ 1226 — 1500 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem. str. 509)—w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w §§ 1243, 1244 i 1472 — 1483 tej ordynacji; na mocy ustawy o bractwach górniczych (Zb. Ustaw pruskich z 1912 r., str. 137)—w szczególności w przypadkach, przewidzianych w §§ 13 i 17 tej ustawy oraz na mocy rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 10 września 1920 r. w przedmiocie kasy emerytalnej robotników kolei żelaznych w b. dzielnicy pruskiej (Dz. Urz. Nr. 56, poz. 455);

c) na całym obszarze Rzeczypospolitej: na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) — w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w art. 9 i 10 powołanego rozporządzenia”.

22) § 130 ulega skreśleniu.

23) Ustęp pierwszy § 134 otrzymuje brzmienie następujące: „Zarówno zaliczki (punkt „a” art. 100), jako też resztę należności rocznej (punkt „b”), należy uiścić — w sposób, wskazany w § 44 niniejszego rozporządzenia — w tej kasie skarbowej, w której okręgu ma siedzibę centrala polskiego zakładu ubezpieczeń, względnie główne przedstawicielstwo zakładu zagranicznego (art. 69 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 64).”

24) § 141 otrzymuje brzmienie następujące:

„Na mocy ustępu trzeciego art. 103 (zdania pierwszego) oraz ustępu ostatniego tegoż artykułu — wolne są od opłaty stemplowej wpłaty na udziały w spółdzielni:

1) która swą podstawową działalność według statutu i faktycznie ogranicza tylko do swych członków,

2) która podstawową działalność rozciąga wprawdzie na osoby, nie będące jej członkami, jeżeli

członkowie — poza dywidendą od udziałów w granicach, określonych ustępem drugim art. 57 ustawy o spółdzielniach — do żadnego dalszego udziału w zyskach nie są dopuszczeni,

3) która, rozciągając działalność podstawową na osoby, nie będące jej członkami, przelewa do funduszu zasobowego (art. 56 ustawy o spółdzielniach) lub do funduszy, które według statutu nie podlegają podziałowi między członków (art. 81, ustęp trzeci, ustawy o spółdzielniach) kwoty, obliczone co do nieczłonków na tych samych zasadach, jakie posłużyły do ustalenia nadpłat i zwrotów, przyznanych członkom.

Za nadpłaty i zwroty uważa się sumy, przyznane członkom z zysku według podziału, dokonanego w myśl przepisu, zamieszczonego w statucie na mocy ustępu trzeciego art. 57 ustawy o spółdzielniach.

25) Po § 146 umieszcza się następujący § 146a: „Pisma, wymienione w art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 listopada 1927 r. o popieraniu naftowego ruchu wiertniczego (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 885), są wolne od opłat, przewidzianych w art. 102, 105, 106 i 109, w razie sporządzenia ich najpóźniej w dniu 24 listopada 1929 r.

Jeżeli spółka ma na celu prowadzenie kopalni naftowych, a nadto wykonywanie innych czynności zarobkowych, to przewidziane w art. 5 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej uwolnienie od opłat stemplowych, unormowanych w art. 102, 105 i 109, nie dotyczy tej części kapitału spółki, która jest przeznaczona do prowadzenia tych innych czynności, a uwolnienie od opłaty stemplowej, unormowanej w art. 106, dotyczy się wkładów rzeczowych tylko o tyle, o ile obejmują te nieruchomości lub pola naftowe, na których mają być urządzone kopalnie naftowe. Strony obowiązane są podać organowi urzędowemu właściwemu do wymierzenia opłaty stemplowej (art. 17), jaka część kapitału spółki lub wkładów rzeczowych posiada warunki uwolnienia od opłaty stemplowej, wymienione w zdaniu poprzednim.

W przypadkach, wymienionych w art. 5 powołanego rozporządzenia z 1927 r. opłata ma być wymierzona nawet wówczas, gdy według treści kontraktu spółki zachodzą warunki zupełnego uwolnienia od opłaty. Opłata wymierzona — a w przypadku, wymienionym w ustępie drugim niniejszego paragrafu, odpowiednia część opłaty — ulega odroczeniu do upływu dwóch lat i dwóch miesięcy od dnia sporządzenia pisma, stwierdzającego umowę o zawązanie spółki. Kwota odroczonej opłaty ulega umorzeniu w razie przedstawienia urzędowi skarbowemu — przed upływem terminu odroczenia — świadectwa okręgowego urzędu górniczego, stwierdzającego, że przed upływem lat dwóch od sporządzenia pisma, stwierdzającego umowę o zawązanie spółki rozpoczęto prace wiertnicze. W razie nieprzedstawienia tego świadectwa spółka ma przed upływem terminu odroczenia uiścić kwotę odroczonej; nieuiszczenie opłaty w tym terminie spowoduje wymierzenie zapomocą nakazu płatniczego (art. 33, ustęp ostatni) kwoty należnej wraz z podwyżką w wysokości 5-krotnej (art. 42).

Notariusz, mający siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austriacki oraz

sekretariat sądu, mającego siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, mają — w razie niepobrania lub tylko częściowego pobrania opłaty na mocy niniejszego paragrafu — przesać urzędowi skarbowemu uwierzytelniony odpis pisma, co do którego opłata lub jej część ulega odroczeniu.

26) § 157 uzupełnia się następującym ustępem końcowym: „Uprawnienia, przyznane w ustępie poprzednim spółdzielniom, służyć również komunalnym kasom oszczędności (rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 339) oraz gminnym kasom pożyczkowo-oszczędnościowym (rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r., Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1069)“.

27) § 163 otrzymuje brzmienie następujące: „Przepis punktu 2 art. 141 tyczy się również: a) takich podań, wystosowanych do polskich urzędów konsularnych, które wniesiono nie do urzędu konsularnego bezpośrednio, lecz za pośrednictwem urzędu państwowego, mającego siedzibę w Polsce; b) do podań, złożonych w urzędzie konsularnym, a wystosowanych do urzędu państwowego, mającego siedzibę w Polsce. Podania takie podlegają opłatom konsularnym (§ 17 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 1 kwietnia 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 474 oraz ustęp 5 uwag do poz. 52 taryfy, załączonej do tegoż rozporządzenia). W przypadkach, wymienionych w punkcie a), stosuje się taryfę opłat konsularnych (a nie ustawę o opłatach stemplowych) do wszelkich podań, należących do zakresu działania urzędów konsularnych, a zatem nietylko wówczas, gdy petent (w napisie podania lub jego treści) wystąpił z wnioskiem, aby podanie zostało przesłane urzędowi konsularnemu, ale także wówczas, gdy urząd, mający siedzibę w Polsce, do którego podanie wniesiono, mimo braku takiego wniosku, odstąpił podanie właściwemu urzędowi konsularnemu.

W myśl punktu 13 art. 141 są wolne od opłaty podania w sprawach pożyczek państwowych“.

28) § 164 uzupełnia się następującym ustępem trzecim: „Załatwienie podania mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty stemplowej, a mianowicie na tej podstawie, że uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego (art. 142, punkt 17), urząd, załatwiający podanie, winien umotywować zapomocą notatki na referacie załatwienia“.

29) Ustęp czwarty § 168 otrzymuje brzmienie następujące: „Adresat winien przy odbiorze zawiadomienia uiścić pojedynczą opłatę pocztową, przypadającą według taryfy za kartkę pocztową (§ 2 rozporządzenia Ministra Pocht i Telegrafów z dnia 17 sierpnia 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 702). Jeśliby odmówił uiszczenia, to poczta zwraca pismo jako niedoreczone urzędowi wysyłającemu, który ma pismo to przechować przy podaniu“.

30) W § 170 zdanie drugie ustępu trzeciego otrzymuje brzmienie następujące: „W przypadku doręczenia za pośrednictwem poczty należy wezwania wysłać jako przesyłkę poleconą za zwrotnym poświadczaniem odbioru. Adresat winien przy odbiorze wezwania uiścić pojedynczą opłatę pocztową“.

wą, przypadającą według taryfy za kartkę pocztową, za polecenie i za zwrotne poświadczenie odbioru. Jeżeliby odmówił uiszczenia opłat, poczta pomimo to wezwanie doręcza za pokwitowaniem na zwrotne poświadczeniu odbioru i na pocztowym dowodzie odbioru, a nieuiszczoną opłatę pocztową ściągą w drodze administracyjnej".

W tymże paragrafie część druga ustępu ostatniego (po średniku) otrzymuje brzmienie następujące: „urząd skarbowy zarządza następnie przymusowe ściąganie opłaty wraz z karą za zwłokę (ustawa z dnia 31 lipca 1924 r., Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), którą oblicza się za czas od upływu czterech tygodni po doręczeniu wezwania".

Wzór 13, załączony do § 170, otrzymuje brzmienie, podane w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

31) § 171 otrzymuje brzmienie następujące: „Jeżeli wcale nie uiszczono opłaty od podania, wniesionego — bez pośrednictwa polskiego urzędu konsularnego — przez osobę, zamieszkałą zagranicą, lub uiszczono opłatę niedostatecznie, to podanie ma być mimo to załatwione, a odpowiedź na podanie ma być przesłana temu urzędowi konsularnemu Rzeczypospolitej Polskiej, w którego okręgu petent ma mieszkanie lub siedzibę; urząd, który załatwił podanie, podaje urzędowi konsularnemu kwotę, której nie uiszczono. Urząd konsularny doręcza odpowiedź petentowi za pobraniem opłaty konsularnej, przewidzianej w pozycji 60 (ustępie 1b) taryfy opłat konsularnych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 49, poz. 474)".

32) Zdanie drugie § 172 otrzymuje brzmienie następujące: „Izba Skarbowa zawiadamia o rozstrzygnięciu petenta oraz urząd, który przesłał wniosek o zwrot i zarazem zwraca temu urzędowi jego akta".

33) § 178 otrzymuje brzmienie następujące: „W razie doręczenia świadectwa za pośrednictwem polskiego urzędu konsularnego osobie, zamieszkałej zagranicą, mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty, urząd, który świadectwo sporządził, podaje należną kwotę urzędowi konsularnemu, który pobiera tę kwotę jako opłatę konsularną (pozycja 60, punkt 2, taryfy opłat konsularnych, załączonej do rozporządzenia z dnia 1 kwietnia 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 474)".

34) § 175 (w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 9 grudnia 1927 r., Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 4, poz. 29) uzupełnia się następującym ustępem drugim: „Koncesja na przemysł gospodni (art. 8, punkt 6, powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej) podlega opłacie w wysokości 10 zł., jeżeli ma za przedmiot hotel, dom zajezdny lub pensjonat z ilością pokoi, wynoszącą nie więcej niż pięć."

35) §§ 179 i 180 ulegają skreśleniu.

36) Ustęp pierwszy § 184 otrzymuje brzmienie następujące: „Aż do dalszego zarządzenia mogą być używane znaczki stemplowe, sporządzone według wzorów, opisanych w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1924 r. (Monitor Polski Nr. 142, poz. 412) — z wyjątkiem znaczków stemplowych wartości 40 gr., 50 gr. i 1 zł., wycofanych z obiegu

obwieszczeniami Ministra Skarbu z dnia 6 listopada 1925 r. (Monitor Polski Nr. 261, poz. 1075) i z dnia 7 grudnia 1925 r. (Monitor Polski Nr. 289, poz. 1217)".

§ 2. Dwa ostatnie ustępy §-u 34 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 3 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 913) otrzymują brzmienie następujące:

„Istnienie warunku, wymienionego w ustępie poprzednim, ma być udowodnione zaświadczeniem komitetu rozbudowy miasta, względnie magistratu, stwierdzającym przyznanie krótkoterminowego kredytu budowlanego (art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast i § 11 rozporządzenia niniejszego) lub zatwierdzenie krótkoterminowego kredytu budowlanego, przewidzianego w art. 28 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, a uzyskanego na warunkach, zatwierdzonych przez Ministra Skarbu.

Sporządzenie — bez uiszczenia opłaty stemplowej, a na mocy punktu 2 lub 3 art. 31 pisma, stwierdzającego bądź zawarcie umowy o zakup materiałów budowlanych (art. 66 i 67 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r., o opłatach stemplowych, Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) lub o roboty budowlane (art. 90 ustęp pierwszy tejże ustawy) bądź wykonanie takiej umowy (art. 72 oraz art. 90, ustęp drugi, tejże ustawy), jest dopuszczalne tylko w razie umieszczenia na tem piśmie adnotacji w formie następującej: „Wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, a na skutek otrzymania kredytu budowlanego (decyzja komitetu rozbudowy miasta magistratu

w . . . z dnia . . . L . . .)". Wystawca rachunku lub innego pisma, stwierdzającego wykonanie umowy (art. 72, ustęp drugi ustawy o opłatach stemplowych), zaopatrzonego w powyższą adnotację, ma nadto sporządzić odpis tego pisma i przechowywać go przez trzy lata".

§ 3. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 130, poz. 780) obowiązuje nadal z następującymi zmianami:

W § 1 wyrazy: „na czas do końca 1927 r.", w § 2 wyrazy: „ustanowionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 697)" oraz w § 8 wyrazy: „ustanowiony rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 697)" — ulegają skreśleniu,

b) tekst podany w § 7 powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu otrzymuje brzmienie następujące: „Podatnik ma po zapisaniu do rejestru wszystkich pism, względnie czynności prawnych, za dany miesiąc podsumować kwoty opłat, do sumy w ten sposób obliczonej dodać 10% i sumę łączną wnieść do kasy skarbowej w terminie, podanym w ustępie drugim niniejszego paragrafu".

§ 4. Uchyła się § 11 rozporządzenia z dnia 17 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 274).



§ 5. § 65 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1927 r. o organizacji i zakresie działania izb skarbowych i podległych izmom urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 588) otrzymuje brzmienie następujące: „Przepisy § 60, działów B i C § 61, punktu „c” § 62 oraz § 63 mają zastosowanie również do urzędów opłat stempłowych”.

§ 6. Punkty: 4, 5, 16, 17 i 18 §-u 1 oraz punkt „b” § 3 mają być zastosowane po raz pierwszy do pism i czynności prawnych, podlegających uiszczeniu bezpośredniemu, a sporządzonych przez podatnika w kwietniu 1929 r. oraz do pism, podlegających uiszczeniu bezpośredniemu, a otrzymanych przez podatnika w kwietniu 1929 r.

Punkt 7 § 1 ma zastosowanie do pism, sporządzonych po upływie dwóch tygodni od ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Inne przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Komunikacji: *Kühn*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

Załącznik do rozp. Min. Skarbu  
z dnia 25 lutego 1929 r. (poz. 237).  
(Wzór 13 do § 170).

(Strona pierwsza).

..... dnia ..... 19....r.

L. ....  
Przy wnoszeniu opłaty należy przedstawić niniejsze zawiadomienie lub powołać się na powyższą liczbę.

Przy podaniu z daty ..... 19....  
w przedmiocie .....  
brak opłaty stempłowej w kwocie ..... zł. .... gr.

Należy złożyć w podpisany urzędzie znaczki wartości powyższej lub zamiast niej kwit którejkolwiek kasy skarbowej z uiszczenia tej kwoty gotówką. W razie niedostarczenia znaczków stempłowych lub kwitu kasowego w ciągu dwóch tygodni od dnia

doręczenia niniejszego wezwania nastąpi ściąganie przymusowe powyższej kwoty wraz z karą za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi.

.....  
(Podpis)

.....  
(Określenie urzędu i oddziału kancelaryjnego).

(Strona druga).

Urzędownie. Za zwrotnym poświadczaniem odbioru.  
Opłatę pocztową uiszcza adresat.

P. ....

.....  
ul. ....

.....  
poczta .....

238.

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lutego 1929 r.

w sprawie zmiany organizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych oraz komisji szacunkowych do spraw podatków dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Lublinie.

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391), art. 33 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) i art. 58 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się istniejący w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Lublinie urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych na miasto Lublin i na jego miejsce tworzy dwa urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych na miasto Lublin według podziału terytorjalnego, podanego w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Nowoutworzone urzędy otrzymują nazwy I i II urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na miasto Lublin.

§ 2. Dotychczasowe agendy zniesionego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na